

[מרגש: הנב' רחל הבר תח' אשת הרב אברהם ישבהו הבר זצ"ל בפרק יומן מחיו ארוכי המעש]

53. יש חשבון באוי קיימן?

'החששות הכבדים' שלהם בלי חשבון. איזה מערב פרוע מתחולל כאן... אנשים עלו לשידור, קששו על החשודות שלהם, הפירחו אשומות באפס נתוננים.

"אאה!", נגה המוניות הנמייך את הרדיו, פתח חלון, הצית לעצמו סיגריה. "אין אמון בכני אדם, תראו מה זה, אין אמון". הוא אמר את הדברים ככיצול לעצמו ואני הרשתי לעצמי לשוטוק. "דווקא בן אדם נחמד, בחור טוב, עוזר לחולים, אומרים שהוא רב, אפילו גיס של בנדוד'שי קיבל דרכו תרומה. אבל מה שומעים, מתחת לשיטה הכל כסף. סחר באבירים... נו נו, עולם מושחת. לא יאמן. אין אמון בבני אדם, אני אומר לכם, אין". הוא השתקה, מתופף על ההגה, לא שם לב לאודם שהציף את פני, לדמעות שמילאו את עיני.

"אנשים אומרים שגם רק עלילה. שהוא אדם צדיק שפועל לא תמורה. אומרים שהבבית שלו פשוט והוא מסתפק במועט אבל אני אומר לכלום 'תשמעו אחיכ'ישל', אין דבר זהה. אין עשן בלי אש. ויש כוה פיה, נראה לא רק אש יש שם, ממש שריפה. אנלא מכיר אותו ולא ראתה את הבית שלו, אבל בטוח יש לו איזה חשבון סודי באאי קיימן'. באמת, זה גם הגיוני, למה שבן אדם יקדים את החיים שלו ורק כדי לעשות טוב לאנשים. כל התורומות האלטרואיסטיות האלה, נו באמת, מי מאמין לה? פספס, כוה אדם חשוב עם כזאת כיפה גדולה וסוחר האבירים. נראה מה שקרה היום. נראה".

הלב שלי איים להתפוצץ. חברותיה השפilio מבט, לא יכול לשאת את חרטפי, לא הצליחו לשחרר מילה. זה מה שחושבים אנשים ברחוב?

אם מישו טרח לפזר ענני עשן מוכחה להיות שדרולכת אש? הגענו. "ארבעים ושמונה שקלים ותשעים אגרות", גיברת", אמר הנגה بعد המונה פולט את הקבלה. הגשתי לו שטר של חמישים. לא המתנתתי לעודר. רגע לפני שציאתי עזרתי רגע, לא הראפתי, אמרתי משפט אחד: "אדון נהג, הרוב הזה שטרחת להכפייש לאורך הנסעה, הוא בעלי. דע לך שיש עשן בלי אש. יש הרבה עשן בלי אש. ובכל, כאשר אתה מסיע נוסעים, הייה בבריך".

לא המתנתתי לתשובה. יצאתי מן המונית סוגרת את הדלת אחריו. לא מביטה לאחר.

אם היה רגע בו הרגשתי שנגמור לי הכוח, שההתמודדות גדולה על בעשר מינutes, זה היה הרגע הזה. ידעתי שאין אפשרות לתקן את העולם, אין לי את הצורך לפזר את העשן ולא את היכולת לכבות אש שאינה קיימת. יש לי את הזכות ואת החובה לתקן רק את עצמי. נזכרתי בביטויו של מרכן הגה"ץ רבינו לופיאן זצ"ק: "לשון הרע כמו כאש, אש אוכליה! ממנה יש להיזהר ומעשנה יש להתרחק".

כמו עשן.

יום שלישי, ו' בתשרי תשע"ח
הבוקר היה מוזר. כל כך מוזר. מקום כמעט לפני השמש, להcin בעילי כרכימים שישבבו אותו במשך היום, לרווח אל בית משפחתו לאו ולהיכנס אל תוך המולות בוקר קולחת של בית עם ילדים, כדי ללוות את בעל ולהיפרד ממנו.
כאשר נכנסתי הרכנית ציפי לאו לא הבינה למה הבאתי אתี้ שkeit עם אוכל. "אנחנו רוצים להcin לבעל את כל מה שהוא צריך, זו זכות עבורנו", אמרה. "אתם עושים מעל ומבערב", השבתי, "מה שאני יכולה לעשות בעצמי עשה אני". "אולי בכל זאת?", הרכנית לאו לא הרפהה. חיכיתי קלשות, נהנית מון המנוחה, לא מוחתרת על ההכנה. "זה בסדר, את האוכל אני אכין. זו הזכות גם החובה שלי", אמרתי. הרכנית "הרימה ידיים". היא באמות, אבל באמות, רצתה לעשות עוד. טוב הלב שלה לא ידע גבול.

נכשתי אל חדרו של בעלי. הוא היה באמצעותו של חלוץ את תפיליו ועינוי דמיו. מתי התפלל ככה - ביחסות? מי יודע עד מתי הכל ימשך ומהי יכול לשוב להתפלל בבית הכנסת? היה לו קשה. גם לי. המתנתני. הוא-aroz את התפилиין בדיחלו ורוחכו (את פרשיות התפилиין שלו כתוב המשגיח הגה"ץ רבוי חיים פרידלנדר זצ"ל, בעל השפט). חיים. בעלי ידע להעריך את הזכות ושמר עליהן על בית עינויו. הניח את שkit התפליין על מדף בחדר ונפנה לאחר. "בוקר טוב" מהיר ואנחנו בדרכ הוצאה. אבי שיחיה המתני לנו מחוץ לבניין, מוכן להסייע אותנו ברכבו ליום חקירה ארוך. נסענו. מדברים קצר, שותקים הרבה. מחזקים זה את זה ומתפללים בלי קול...

הגענו. משימת הליווי הסתיימה ואני חזרתי לבית הספר. בשעה 12:00 סימתי למד וכדריכי מידי יום שלישי הזמנתי מונית.

מצרפת אליל שלוש מהברות" המורות, הננסות לאותו כיוון. המתנתנו בשקט. מונית עזרה לידי. "גיברת הזמנת מונית?" שאל קול בחיריקים מודגשתם. בן הזמנתי. עליון. הנגה פתח את הרדיו. "ראש עמותת 'ותנת חיים' נחקר ברגנים אלו בחתנת המשווה באשמת שחיר אבירים", אמר הקריין והמשיך לדבר, להרחיב ולפרט על החקירה. אני הפסיקתי לשמע.

איך. איך הוא מדבר על בעלי כאילו הוכרע כבר דין. איך אנשים יכולים להרוויז מבלוי לבדוק גורלות מבלוי לרודת נתוניהם. מבלוי להמתין לשטה. מבלוי למתנת חיים' נחקר ברגנים אלו בחתנת המשווה על מנת לחשוף לתוצאות החקירה. מי מתייר להם לפרסם את

